

„רמבו דיבר איתי! הוא חיך אליי! בחיי!” דפנה ברק

ברק את איבר

אז צונח רמבו השלישי אל מיטתו, ומת-עורר בסכיבות 3 אחריהצהריים. בשעות אלה הוא מקיים ברד-כלל ישיבות-חירום, מתעמל לתשואות המ-עריצים, הצובאים על חדר-ההתעמלות במלון, מקבל מסאז' — הרחק מעיני המעריצים והמתעלפות למיניהם — ורץ לחדר-ההקנה, לחוות בחומרה-ג' לם „ראשם” שצולם בלי-אמש. משם הוא ממנה, כשהוא מוקף בשומרים ובמקורבים המרחיקים מתפעלות וסקי-רנים, לאתר-ההסרטה, וחוזר-חלילה. דורי שועה הוא מוקד-קניאה בין מעריצי-סטלונה: הוא הילד האפאני המציל את סטלונה-רמבו בסרט המוס-רט כעת. לכן הוא מבלה זמן רב יחסית בחברת הכוכב.

ממי, אמו של הילד האכזזי, שה-גיעה למלון בחברת מורה פרטית ואינה משה מאתר-ההסרטה, התמוגגה כמה שסטלונה נחמד. „יש לו מצב-ידידות רציניים,” סיפרה, „אבל לפעמים הוא מתברך עם כולנו, מותח את שריריו — בידור!”

בדודי, על-פי האם, הוא מאוהב, ומ-כנה אותו: „הילד שלי”.

„הילד” מלווה את סטלונה גם לח-דר-ההתעמלות. „אתמול, ב-5.30 בבר-קר, הוא (סטלונה) עצר את הכול וצעק — תביאו קפה לילד שלי, שלא ית-מוטט!” ריווחה האם בהתרגשות. כך תמותה רגיל עם ריגשי-אנוש, הפלא-ופלא, או איש-עסקים ממולח?

הפגישה שלי עם סטלונה ביום השני אחרי-הצהריים חיוקה כי את הרושם שמדובר באיש-עסקים, מיקצוען, המר-כר תדמית שהפכה אותו למולטי-מיל-יונר.

הוא עצמו, כך התרשמתי, משקיף מהצר על סטלונה המיסחרי, ומקיים הפרדה מוחלטת בין זהותו לתדמיתו. כדי לשמור על תדמית גברית מוש-למת זאת, אין הוא מרשה לאיש, חוץ מהצלמים שלו, להנציחו.

בתמונות המאשורות על-ידו, או על-ידי אנשיו, הוא נראה פראי, קשוח, גושי-שרירים מהלך, גבוה, אימתני. במי-ציאות נראה סטלונה כילד פרוע, ש-

ניסה להתחפש לרמבו, ולא כליכר הצ-ליח.

קהל שרירים וכסף

פגישתנו התקיימה אחרי שסי-ים לקבל מסאז'. הוא לבש מיכנס-אימון קצרים, שחשפו רגליים שריר-ריות שזופות, וחולצה קצרת-שרוולים, שחשפה פירקיידיים שרוטים בצורה חמורה. הסופרסטאר הזהיר נראה כמי-

סטאלונה כרוקי 4 מלך המאצ'ו מפחד כל הזמן...

הוא הסיט את שרוליו-חולצתו וניפח את השרירים בורעויות. משעויות את פניו, חיך בעצבנות והסביר: „זה מה שהקהל רוצה — שרי-רים. איך אני יודע מה שהקהל רוצה? האנשים שלי אומרים לי. הקהל רוצה, והקהל זה כסף.”

את הכסף מביאה תדמיתו המושלמת של רמבו — הגיבור המציל את הא-נושות שניה אחת לפני שהיא מתחל-לת — ולכן סכומים אינם משחקים פה.

באותו היום פיטר סטלונה את הצלם האמריקאי שהביא עימו מארצות-הב-רית, הועיק את דיוויד גורפינקל הי-שראלי, עוד לפני שהאמריקאי ידע על הפסקת-עבודתו, ויצר מתיחות נור-אה סביבו.

„הוא עצבני!” הזהיר אותי טוני, מ-קורבו, לפני שנפגשנו.

סטלונה אכן קיפץ בכורסתו כאילו היה בזירת-איגרוף. אני חושדת שגם בימים יותר רגועים שלו, אין הוא מסוגל להתרווח במקום אחד.

כל תוויה של אחר מתלתליו הש-חורים או תנועה של ידיו עוררה ה-לחשות היסטטית בקרב אורחי-המלון. שהסכו בלובי, אנשיו של סטלונה היו שקועים באכילה ובשתיה. סטלונה ע-צי מו לא נגע במאומה, והטיף לי ברצינות גמורה: „אל תשתי כליכר הרבה. למה? אסור!” הסביר לי סמל הבראות.

כשהוא עוזב את הלובי, הוא מותיר אחריו שובל של אנחות. השחקן היש-ראלי ששון גבאי, שזכה כבר לעבוד כמה שעות בחברתו של הכלי-כול, קוטף מבטי-סקרנות מצד יורעי-דבר. גם השחקן הצעיר אלון אבוטבול, הממ-תין בחוסר-סבלנות שייקרא לימיה-ההסרטה שלו עם סטלונה — 15 כי-מיספר! — הוא מוקד-קניאה פוטנ-ציאלי. כשאני עוזבת את המלון, גם אני הופכת מוקד להערצה. רמבו דיבר א-י, תי, חיך אליי!

סטאלונה עם טוני (מימין) באילת, הוא עצבני!

כמ ערבי מחבלו

(המשך מעמוד 10)

דתי כמעט שעה, מסביבי התקהלו אנשים, האוטובוס לטייבה כבר יצא, ואני מוציא גרב אחרי גרב אחרי חולצה אחרי תחתונים מלוכלכים, ופורש את תם לעיני כל.

ואז עבר לירינו חיל, שאמר את המישפט הזה: „כל הערבים אותו הר-בר.”

למה למדת בירושלים, ולא כמו הרבה ערבים אחרים ב-מוסקווה או ברומניה?

כי באוניברסיטה העברית הרמה טובה יותר. זה מוסד יוקרתי, אני גם מעדיף להישאר קרוב לבית. אחי למד בירושלים, שתי אחיותי הצעירות לומ-רות שם עכשיו, ואחי הצעיר עושה בימים אלו מכינה, והדבר היותר חשוב, פשוט ניצלתי את זכותי האלמנטרית כאזרח ישראלי ללמוד בארץ.

למה דווקא גינקולוגיה?

זה מיקצוע מאוד מעניין, מיקצוע המיילדות. זה מושך ומרתק, מרגש אותי כל פעם לילד אשה, אחרי שהי-

„אבא שלי, שחינך אותי לדוקים, היה המום מהעניין!”

תה בעקרות שנים רבות. כל לידה בפני עצמה היא חוויה מרגשת. חוץ מזה אין אשה שלא צריכה אותי.

כמה שנים אתה במחלקה הגינקולוגית בהר-הציונים?

שלוש שנים.

ההתנכלות אליך במחלקה היא רק על רקע לאומי?

מבחינה מיקצועית לא היו מעולם טענות כלפי. אני חושב שזה שילוב של מתח אישי ולאומי. אחד הרופאים במח-לקה שונא אותי, ואני בטוח שזה מפני שאני ערבי.

אתה נחשב כרופא קצת שחצן.

לפעמים אני נתפס כיהיר. בעיקר מפני שהם יודעים שעזר וייצמן ירד שלי. הופעתי בתוכנית-רפואה בטלווי-זיה בערבית, ופעם גם בערב חדש מול רפול, וזה לא כליכר מצא חן בעיניהם. מנהל-המחלקה העיר לי על-כך, ואמנם הפסקתי להופיע בטלוויזיה.

אתה מדבר במחלקה על השקפותיך הפוליטיות?

אני נתפס כיותר מדי ערבי. אני מ-אזר עוזר לחולות הערביות להשתלב במחלקה. אבל מעולם לא על חשבון היהודיות. כשיש ויכוח פוליטי, אני משתתף בו. מעולם לא יזמתי ויכוח פוליטי. יודעים שם שאני מקורב לר-שימה המתקדמת לשלום, וזה נחשב בעיני רבים במחלקה כקיצוני.

הזמנת סעם לביתו של אחד מעמיתיי-למחלקה?

מעולם לא הומינו אותי אנשים מה-מחלקה לביתם. בבית-החולים יש לי חברים. אבל במחלקה היו מתחים, וה-עבודה לא היתה נעימה מבחינת אנשי-הצוות. החבר הכי טוב שלי בבית-הספר לרפואה היה יהודי, הד"ר יצחק אבנר. כיום הוא רופא צבאי. הוא היה מזמין אותי לביתו, והיה מבקר בביתי בטייבה.

למה אתה כליכר רוצה לח-זור למחלקה?

אני אוהב את העבודה. זה בית-חור-לים יוקרתי. האוכלוסיה כאן מגוונת, וחוזן מזה אני נלחם על עיקרון, ולא מוכן לוותר. אם בכל מקום לא ירצו אותי ואותה, אצטר לרדת מהארץ, ואז הרבה אנשים ישמחו.

איך הרגישו הורייך?

קשה מאוד. אבא שלי היה המום. הוא מנהל סניף בנק הפועלים בטייבה. אבא חייך אותי כל השנים לדריקים בשלום. לראשונה, מזה 30 שנה, אבא אמר לי בכאב רב שיכול להיות שהוא לא צדק, ובשביל דריקים צריך כבוד הדדי, וזה בינתניים לא קיים. אשתי קיבלה את העניין בצורה הכי קשה.

רונת אנטלר